Parlament Europejski
2014-2019

Dokument z posiedzenia

B8-0576/2017 }
B8-0577/2017 }
B8-0578/2017 }
B8-0579/2017 }
B8-0580/2017 }
B8-0582/2017 } RC1

25.10.2017

WSPÓLNY PROJEKT REZOLUCJI

złożony zgodnie z art. 123 ust. 2 i 4 Regulaminu

zastępujący tym samym projekty rezolucji złożone przez następujące grupy:
ECR (B8-0576/2017)
Verts/ALE (B8-0577/2017)
S&D (B8-0578/2017)
GUE/NGL (B8-0579/2017)
ALDE (B8-0580/2017)
PPE (B8-0582/2017)

w sprawie przeciwdziałania molestowaniu i wykorzystywaniu seksualnemu w UE
(2017/2897(RSP))

Agnieszka Kozłowska-Rajewicz
w imieniu grupy PPE
Gianni Pittella, Costas Mavrides, Evelyn Regner, Nicola Caputo, Karoline Graswander-Hainz, Nicola Danti, Simona Bonafè, Clara Eugenia Aguilera García, Elena Valenciano, Brando Benifei, Soledad Cabezón Ruiz, Cécile Kashetu Kyenge, Claudia Țapardel, Sergio Gutiérrez Prieto, Inés Ayala Sender, Iratxe García Pérez, Maria Arena, Hugues Bayet, Vilija Blinkevičiūtė, Biljana Borzan, Udo Bullmann, Nessa Childers, Mady Delvaux, Mary Honeyball, Edouard Martin, Julie Ward,

Christine Revault d'Allonnes Bonnefoy, Maria Noichl, Tonino Picula, Dietmar Köster
w imieniu grupy S&D
Arne Gericke
w imieniu grupy ECR
Beatriz Becerra Basterrechea, Martina Dlabajová, Hilde Vautmans, Ivo Vajgl, Renate Weber, Ivan Jakovčić, Fredrick Federley, Frédérique Ries, Maite Pagazaurtundúa Ruiz, Nils Torvalds, Yana Toom, Kaja Kallas, Ulrike Müller, Gerben-Jan Gerbrandy, Matthijs van Miltenburg, Cecilia Wikström, Johannes Cornelis van Baalen, Jan Huitema, Louis Michel, Dita Charanzová, Catherine Bearder, Sophia in 't Veld, Angelika Mlinar, Izaskun Bilbao Barandica, Filiz Hyusmenova
w imieniu grupy ALDE
Malin Björk, Ángela Vallina, Paloma López Bermejo, Stefan Eck, Sabine Lösing, Kateřina Konečná, Jiří Maštálka, Nikolaos Chountis, Marie-Pierre Vieu, Marie-Christine Vergiat, Tania González Peñas, Merja Kyllönen, Miguel Urbán Crespo, Josu Juaristi Abaunz, Curzio Maltese, Marina Albiol Guzmán, Eleonora Forenza, Patrick Le Hyaric, Dimitrios Papadimoulis, Kostadinka Kuneva, Martina Anderson, Matt Carthy, Lynn Boylan, Liadh Ní Riada, Maria Lidia Senra Rodríguez, Javier Couso Permuy, Stelios Kouloglou, Xabier Benito Ziluaga, Estefanía Torres Martínez
w imieniu grupy GUE/NGL
Ska Keller, Ulrike Lunacek, Philippe Lamberts, Max Andersson, Jan Philipp Albrecht, Bodil Valero, Karima Delli, Pascal Durand, Michael Cramer, Josep-Maria Terricabras, Alyn Smith, Julia Reda, Jordi Solé, Klaus Buchner, Marco Affronte, Florent Marcellesi, Linnéa Engström, Judith Sargentini, Helga Trüpel, Jill Evans, Igor Šoltes, Ernest Urtasun, Terry Reintke, Monika Vana, Molly Scott Cato, Bart Staes, Benedek Jávor, Bronis Ropė, Margrete Auken, Rebecca Harms, Heidi Hautala, Ian Hudghton, Yannick Jadot, Eva Joly, Tamás Meszerics, Michel Reimon, Michèle Rivasi, Indrek Tarand, Claude Turmes
w imieniu grupy Verts/ALE
Daniela Aiuto, Isabella Adinolfi
w imieniu grupy EFDD

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie przeciwdziałania molestowaniu i wykorzystywaniu seksualnemu w UE
(2017/2897(RSP))

Parlament Europejski,

– uwzględniając art. 2 i 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) oraz art. 8, 10, 19 i 157 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),

– uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, która weszła w życie wraz z traktatem lizbońskim w grudniu 2009 r.[1], a w szczególności jej art. 20, 21, 23 i 31,

– uwzględniając sprawozdanie Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA) zatytułowane „Violence against women" [Przemoc wobec kobiet][2],

– uwzględniając dyrektywę 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przeredagowana)[3],

– uwzględniając dyrektywę Rady 2004/113/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. wprowadzającą w życie zasadę równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług[4], która definiuje i potępia napastowanie i molestowanie seksualne,

– uwzględniając sprawozdanie Europejskiego Instytutu ds. Równości Kobiet i Mężczyzn w sprawie wskaźnika równouprawnienia płci,

– uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 3 grudnia 2015 r. zatytułowany „Strategic engagement for gender equality 2016–2019" [Strategiczne zaangażowanie na rzecz równouprawnienia płci w latach 2016–2019] (SWD(2015)0278),

– uwzględniając deklarację trzech prezydencji UE w sprawie równości kobiet i mężczyzn wydaną przez Estonię, Bułgarię i Austrię w lipcu 2017 r.,

– uwzględniając deklarację ONZ o eliminacji przemocy wobec kobiet z 1993 r.,

– uwzględniając deklarację pekińską i pekińską platformę działania, przyjęte podczas czwartej Światowej Konferencji w sprawie Kobiet w dniu 15 września 1995 r., oraz późniejsze dokumenty końcowe przyjęte na posiedzeniach specjalnych Organizacji Narodów Zjednoczonych Pekin +5 (2000 r.), Pekin +10 (2005 r.), Pekin +15 (2010 r.) oraz Pekin +20 (2015 r.), a także Konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form

[1] http://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/HTML/?uri=CELEX:12012P/TXT&from=PL
[2] http://fra.europa.eu/en/publication/2014/violence-against-women-eu-wide-survey-main-results-report
[3] Dz.U. L 204 z 26.7.2006, s. 23.
[4] Dz.U. L 373 z 21.12.2004, s. 37.

dyskryminacji kobiet (CEDAW) oraz fakultatywny protokół do niej,

– uwzględniając dyrektywę 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiającą normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępującą decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW[1] („dyrektywa w sprawie praw ofiar”),

– uwzględniając porozumienie ramowe dotyczące nękania i przemocy w miejscu pracy zawarte między ETUC/CES, BusinessEurope, UEAPME oraz CEEP w 2007 r.,

– uwzględniając sprawozdanie europejskiej sieci krajowych organów ds. równości (EQUINET) zatytułowane „The Persistence of Discrimination, Harassment and Inequality for Women. The Work of Equality Bodies informing a new European Commission Strategy for Gender Equality” [Utrzymywanie się dyskryminacji, napastowania i nierówności w stosunku do kobiet. Prace organów ds. równości wykorzystane w nowej strategii Komisji Europejskiej na rzecz równouprawnienia płci], opublikowane w 2015 r.,

– uwzględniając konwencję stambulską o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, w szczególności jej art. 2 i 40[2] i rezolucję z dnia 12 września 2017 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej[3],

– uwzględniając swoje rezolucje z dnia 20 września 2001 r. w sprawie nękania w miejscu pracy[4], z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie eliminacji przemocy wobec kobiet[5], z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie priorytetów oraz zarysu ram nowej polityki UE w dziedzinie walki z przemocą wobec kobiet[6], z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie śródokresowej analizy europejskiej strategii na lata 2007–2012 na rzecz zdrowia i bezpieczeństwa w pracy[7], z dnia 25 lutego 2014 r. zawierającą zalecenia dla Komisji w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet[8] oraz ocenę europejskiej wartości dodanej z listopada 2013 r., z dnia 24 listopada 2016 r. w sprawie przystąpienia UE do Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (konwencji stambulskiej)[9],

– uwzględniając rezolucję z dnia 14 marca 2017 r. w sprawie równości kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej w latach 2014–2015[10], rezolucję z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie postępów w dążeniu do równości kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej – 2013 r.[11] oraz rezolucję z dnia 24 października 2017 r. w sprawie uzasadnionych środków ochrony

[1] Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 57.
[2] https://rm.coe.int/168008482e
[3] Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0329.
[4] Dz.U. C 77 E z 28.3.2002, s. 138.
[5] Dz.U. C 285 E z 21.10.2010, s. 53.
[6] Dz.U. C 296 E z 2.10.2012, s. 26.
[7] Dz.U. C 168 E z 14.6.2013, s. 102.
[8] Dz.U. C 285 z 29.8.2017, s. 2.
[9] Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0451.
[10] Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0073.
[11] Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0050.

sygnalistów działających w interesie publicznym[1],

– uwzględniając art. 12a Regulaminu pracowniczego urzędników i warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej,

– uwzględniając przewodnik dla posłów do Parlamentu Europejskiego pt. „Zero Harassment at the Work Place" [Zero molestowania w miejscu pracy] wydany we wrześniu 2017 r., jak też plan działania administracji Parlamentu w tej istotnej sprawie,

A. mając na uwadze, że równość kobiet i mężczyzn jest jedną z podstawowych wartości UE, uznaną w traktatach i w Karcie praw podstawowych, i UE zobowiązała się uwzględniać ją we wszystkich swoich działaniach;

B. mając na uwadze, że UE jest opartą na demokracji, praworządności i prawach podstawowych wspólnotą wartości, zapisanych w pierwszych artykułach TUE określających podstawowe zasady i cele UE oraz w kryteriach członkostwa w Unii;

C. mając na uwadze, że w prawie UE zdefiniowano molestowanie seksualne jako „sytuację, w której ma miejsce jakakolwiek forma niepożądanego zachowania werbalnego, niewerbalnego lub fizycznego o charakterze seksualnym, którego celem lub skutkiem jest naruszenie godności osoby, w szczególności przy stwarzaniu atmosfery zastraszenia, wrogości, poniżenia, upokorzenia lub obrazy"[2];

D. mając na uwadze, że molestowanie seksualne jest formą przemocy wobec kobiet i dziewcząt, a także najskrajniejszym nadal występującym przejawem dyskryminacji ze względu na płeć; mając na uwadze, że ogólnounijne badanie Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej z 2014 r. pt. „Violence against women" [Przemoc wobec kobiet] dowodzi, iż jedna kobieta na trzy doświadczyła przemocy fizycznej lub seksualnej w dorosłym życiu; mając na uwadze, że 55 % kobiet w UE było molestowanych seksualnie; mając na uwadze, że 32 % ofiar w UE mówiło, że sprawcą był ich przełożony, współpracownik lub klient; mając na uwadze, że 75 % kobiet pracujących w zawodach wymagających kwalifikacji lub zajmujących najwyższe stanowiska kierownicze było molestowanych seksualnie; mając na uwadze, że 61 % kobiet zatrudnionych w sektorze usług było molestowanych seksualnie; mając na uwadze, że 20 % młodych kobiet (w wieku od 18 do 29 lat) w UE-28 doświadczyło nękania w internecie; mając na uwadze, że jedna na dziesięć kobiet doświadczyła molestowania seksualnego lub uporczywego nękania (stalkingu) z użyciem nowych technologii;

E. mając na uwadze, że przypadki molestowania seksualnego i nękania nader często nie są zgłaszane ze względu na utrzymujący się w dużej mierze niski poziom świadomości społecznej na temat tego problemu, niewystarczające możliwości wsparcia ofiar oraz przekonanie, że jest to delikatny problem społeczny, pomimo że istnieją formalne procedury przewidujące przeciwdziałanie temu problemowi w miejscu pracy i w innych dziedzinach;

[1] Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0402.
[2] http://ec.europa.eu/justice/gender-equality/files/your_rights/final_harassement_en.pdf

F. mając na uwadze, że przemoc seksualna i molestowanie w miejscu pracy to kwestie związane z bezpieczeństwem i higieną pracy, i że w takim rozumieniu powinno się je zwalczać i im zapobiegać;

G. mając na uwadze, że prawo UE zakazuje dyskryminacji ze względu na płeć, pochodzenie rasowe lub etniczne, religię lub przekonania, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną;

H. mając na uwadze, że przemoc i molestowanie seksualne są sprzeczne z zasadą równości kobiet i mężczyzn oraz równego traktowania i stanowią dyskryminację ze względu na płeć, dlatego też są zakazane w dziedzinie zatrudnienia, w tym w odniesieniu do dostępu do zatrudnienia, szkolenia zawodowego i awansu zawodowego;

I. mając na uwadze, że uporczywe utrzymywanie się stereotypów płciowych, seksizmu oraz molestowania i wykorzystywania seksualnego jest problemem o charakterze strukturalnym, rozpowszechnionym w całej Europie i na świecie, oraz zjawiskiem dotyczącym ofiar i sprawców niezależnie od wieku, wykształcenia, poziomu dochodów czy statusu społecznego, oraz że wywołuje skutki fizyczne, seksualne, emocjonalne i psychologiczne u ofiar; mając na uwadze, że nierówny podział władzy między mężczyznami i kobietami, stereotypy dotyczące płci i seksizm, w tym seksistowska mowa nienawiści zarówno w internecie, jak i poza nim, stanowią podstawowe przyczyny wszelkich form przemocy wobec kobiet i doprowadziły do dominacji mężczyzn względem kobiet, do dyskryminacji kobiet oraz do uniemożliwienia kobietom pełnego rozwoju;

J. mając na uwadze, że definicja przemocy wobec kobiet zawarta w pekińskiej platformie działania obejmuje fizyczną, seksualną i psychiczną przemoc o charakterze społecznym, do której zalicza się gwałt, molestowanie seksualne, wykorzystywanie seksualne i zastraszanie w miejscu pracy, placówkach edukacyjnych i innych miejscach, lecz nie ogranicza się do tych zjawisk[1];

K. mając na uwadze, że w dyrektywie o prawach ofiar przemoc na tle płciowym jest rozumiana jako forma dyskryminacji oraz pogwałcenie podstawowych wolności ofiary i obejmuje przemoc w bliskich związkach, przemoc seksualną (w tym gwałt, napaść na tle seksualnym i molestowanie seksualne), handel ludźmi i niewolnictwo oraz różne formy krzywdzących praktyk, takie jak przymusowe małżeństwa, okaleczanie żeńskich narządów płciowych i tak zwane przestępstwa popełniane „w imię honoru”; mając na uwadze, że kobiety będące ofiarami przemocy na tle płciowym oraz ich dzieci często wymagają szczególnego wsparcia i szczególnej ochrony ze względu na występujące w przypadku takiej przemocy wysokie ryzyko wtórnej oraz ponownej wiktymizacji, zastraszania i odwetu[2];

L. mając na uwadze, że prawo UE zobowiązuje państwa członkowskie do ustanowienia organu ds. równości, który udziela niezależnej pomocy ofiarom wykorzystywania i

[1] http://www.un.org/womenwatch/daw/beijing/platform/violence.htm
[2] Zob. motyw 17 dyrektywy o prawach ofiar: http://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/HTML/?uri=CELEX:32012L0029&from=EN

molestowania seksualnego, prowadzi niezależne badania, publikuje niezależne sprawozdania i wydaje zalecenia w sprawach dotyczących zatrudnienia i kształcenia zawodowego, dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług, a także dla osób prowadzących działalność na własny rachunek;

M. mając na uwadze, że molestowanie i wykorzystywanie seksualne, w przeważającej mierze ze strony mężczyzn wobec kobiet, jest problemem o charakterze strukturalnym, rozpowszechnionym w całej Europie i na świecie, oraz zjawiskiem dotyczącym ofiar i sprawców niezależnie od wieku, wykształcenia, poziomu dochodów czy statusu społecznego, które wiąże się z nierównym podziałem władzy w społeczeństwie między kobietami a mężczyznami;

N. mając na uwadze, że za zapewnienie równouprawnienia płci odpowiadają wszyscy członkowie społeczeństwa oraz że wymaga to aktywnego zaangażowania ze strony zarówno kobiet, jak i mężczyzn; mając na uwadze, że władze powinny zobowiązać się do opracowania kampanii edukacyjnych i podnoszących świadomość problemu, skierowanych do mężczyzn i młodszych pokoleń, w celu zaangażowania mężczyzn i chłopców jako partnerów, aby zapobiegać wszystkim rodzajom przemocy na tle płciowym i stopniowo je eliminować, a także działać na rzecz wzmocnienia pozycji kobiet;

O. mając na uwadze, że kobiety w Unii Europejskiej nie są w równym stopniu chronione przed przemocą uwarunkowaną płcią, molestowaniem i wykorzystywaniem seksualnym ze względu na rozbieżną politykę i przepisy prawne w państwach członkowskich; mając na uwadze, że systemy sądownicze nie zapewniają kobietom wystarczającego wsparcia; mając na uwadze, że sprawcy przemocy ze względu na płeć są często wcześniej znani ofierze, a ofiara jest niejednokrotnie uzależniona od sprawcy, co zwiększa jej strach przed zgłoszeniem doświadczanej przemocy;

P. mając na uwadze, że wszystkie państwa członkowskie podpisały konwencję stambulską, ale zaledwie 15 ją ratyfikowało; mając na uwadze, że przystąpienie UE do konwencji stambulskiej nie zwalnia państw członkowskich z jej ratyfikacji na szczeblu krajowym; mając na uwadze, że w art. 40 konwencji stambulskiej stwierdza się, iż „strony przyjmą regulacje prawne lub inne rozwiązania niezbędne, by za jakąkolwiek formę niepożądanych zachowań werbalnych, niewerbalnych lub fizycznych o charakterze seksualnym, których celem lub skutkiem jest naruszenie godności osoby, zwłaszcza poprzez tworzenie atmosfery zastraszenia, wrogości, upodlenia, poniżenia lub obrazy, groziła odpowiedzialność karna lub inny rodzaj odpowiedzialności prawnej”;

Q. mając na uwadze, że przemoc i molestowanie w życiu politycznym dotyczą w znacznie większym stopniu kobiet niż mężczyzn; mając na uwadze, że taka przemoc stanowi naruszenie praw człowieka i podstawowych wolności, w tym obowiązku zapewnienia swobodnego udziału kobiet w życiu politycznym;

R. mając na uwadze, że molestowanie seksualne zostało zdefiniowane w art. 12a Regulaminu pracowniczego urzędników i warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej;

S. mając na uwadze, że molestowanie seksualne lub seksistowskie zachowanie nie są

nieszkodliwe oraz mając na uwadze, że bagatelizowanie molestowania seksualnego lub przemocy seksualnej przez stosowanie lekceważącego języka stanowi przykład postawy seksistowskiej wobec kobiet i wysyła sygnał świadczący o chęci kontroli i dominacji w relacjach między mężczyznami i kobietami oraz wpływa na poczucie godności, niezależności i wolności kobiet;

T. mając na uwadze, że Parlament powołał specjalne struktury i opracował przepisy wewnętrzne w celu zapobiegania molestowaniu seksualnemu, a mianowicie komitet doradczy rozpatrujący skargi dotyczące molestowania w sprawach z udziałem akredytowanych asystentów parlamentarnych i posłów do Parlamentu Europejskiego, podczas gdy komitet doradczy ds. molestowania i zapobiegania mu w miejscu pracy zajmuje się innymi formalnymi procedurami związanymi z pracownikami administracji Parlamentu i grup politycznych w celu oceny ewentualnych przypadków i zapobiegania molestowaniu i wykorzystywaniu seksualnemu;

U. mając na uwadze, że politycy jako wybrani przedstawiciele obywateli mają podstawowy obowiązek stanowić pozytywny wzorzec dla innych, jeśli chodzi o zapobieganie molestowaniu seksualnemu i zwalczanie go w społeczeństwie;

Zero tolerancji oraz zwalczanie molestowania seksualnego i wykorzystywania seksualnego w UE

1. stanowczo potępia wszelkie formy przemocy seksualnej i nękania fizycznego lub psychicznego, a także ubolewa nad faktem, że akty tego rodzaju są zbyt łatwo tolerowane, podczas gdy w rzeczywistości stanowią systemowe pogwałcenie praw podstawowych i poważne przestępstwo, które jako takie musi podlegać karze; podkreśla, że należy położyć kres bezkarności, dopilnowując ścigania sprawców;

2. nalega na skuteczne stosowanie istniejących ram prawnych dotyczących molestowania i wykorzystywania seksualnego, a jednocześnie zachęca państwa członkowskie UE, a także przedsiębiorstwa publiczne i prywatne do podejmowania dalszych działań, które będą skutecznie zapobiegać i położą kres molestowaniu seksualnemu w miejscu pracy oraz w innych miejscach; podkreśla, że należy stosować specjalne procedury prawne stworzone w celu rozpatrywania przypadków molestowania seksualnego w miejscu pracy;

3. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy takie jak ruch #MeToo, których celem jest zgłaszanie przypadków molestowania seksualnego i przemocy wobec kobiet; zdecydowanie wspiera wszystkie kobiety i dziewczęta, które wzięły udział w tej kampanii, w tym te, które ujawniły swoich prześladowców;

4. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by należycie monitorowały prawidłowe wdrażanie dyrektyw UE zakazujących nękania ze względu na płeć i molestowania seksualnego oraz by zadbały o wzmocnienie przez państwa członkowskie UE zasobów kadrowych w organach ds. równości, które kontrolują dyskryminujące praktyki, a także by upewniły się, że organom tym przyznano jasno określone uprawnienia i odpowiednie zasoby pozwalające objąć trzy obszary: zatrudnienie, samozatrudnienie oraz dostęp do towarów i usług;

5. wzywa Komisję do oceny, wymiany i porównywania najlepszych praktyk w zakresie zwalczania molestowania seksualnego w miejscu pracy oraz do rozpowszechniania wyników tej oceny dotyczących skutecznych działań, które państwa członkowskie mogłyby podjąć, aby zachęcić przedsiębiorstwa, partnerów społecznych i organizacje zaangażowane w szkolenia zawodowe do zapobiegania wszelkim formom dyskryminacji ze względu na płeć, w szczególności jeśli chodzi o nękanie i molestowanie seksualne w miejscu pracy;

6. zwraca uwagę, że zaangażowanie wszystkich mężczyzn jest niezbędne, by doprowadzić do zmiany i położyć kres wszelkim formom molestowania i przemocy seksualnej, poprzez niedopuszczanie do zaistnienia okoliczności i powstania struktur umożliwiających – nawet biernie – zachowania prowadzące do molestowania i przemocy, a także przez przeciwstawianie się wszelkim uchybieniom lub niewłaściwemu postępowaniu; wzywa państwa członkowskie do aktywnego włączania mężczyzn w kampanie szerzenia wiedzy i kampanie prewencyjne;

7. uważa, że do najważniejszych działań mających na celu zwalczanie molestowania seksualnego należy rozwiązanie problemu niedostatecznego zgłaszania takich przypadków i problemu społecznego napiętnowania, ustanowienie procedur służących pociąganiu do odpowiedzialności w miejscu pracy, aktywny udział mężczyzn i chłopców w zapobieganiu przemocy oraz działania zwalczające nowo powstające formy przemocy, np. w cyberprzestrzeni;

8. jest zaniepokojony, że nękanie kobiet w internecie, a w szczególności w mediach społecznościowych, począwszy od niepożądanych form kontaktu, trolowania i cyberprzemocy po molestowanie seksualne oraz groźby gwałtu i śmierci, staje się powszechne w naszym społeczeństwie cyfrowym, co powoduje także powstawanie nowych form przemocy wobec kobiet i dziewcząt, takich jak cyberprzemoc, napastowanie w internecie, wykorzystywanie poniżających obrazów online oraz rozpowszechnianie w mediach społecznościowych prywatnych zdjęć i filmów bez zgody zainteresowanych osób;

9. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, by mechanizmy finansowania programów mających na celu zwalczanie przemocy wobec kobiet mogły być wykorzystywane do podnoszenia świadomości i wspierania organizacji społeczeństwa obywatelskiego zajmujących się problemem przemocy wobec kobiet, w tym problemem molestowania seksualnego;

10. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyspieszenia ratyfikacji konwencji stambulskiej; wzywa państwa członkowskie do pełnego wdrożenia tej konwencji, między innymi dzięki ustanowieniu systemu gromadzenia danych zdezagregowanych, zawierającego dane sprawców z podziałem na wiek i płeć oraz relację między sprawcą i ofiarą, i obejmującego również molestowanie seksualne;

11. wzywa Komisję, aby przedstawiła wniosek w sprawie dyrektywy dotyczącej przeciwdziałania wszelkim formom przemocy wobec kobiet i dziewcząt oraz przemocy ze względu na płeć; ponawia apel do Komisji o przedstawienie kompleksowej unijnej strategii zwalczania wszelkich form przemocy uwarunkowanej płcią, w tym molestowania

seksualnego i wykorzystywania seksualnego kobiet i dziewcząt;

12. zwraca się do Rady o uruchomienie klauzuli pomostowej przez przyjęcie jednomyślnej decyzji określającej przemoc wobec kobiet i dziewcząt (oraz inne formy przemocy uwarunkowanej płcią) jako dziedzinę przestępczości na mocy w art. 83 ust. 1 TFUE;

13. apeluje o skuteczniejsze włączanie kobiet w procesy decyzyjne, większą ich reprezentację w związkach zawodowych i na wyższych stanowiskach w organizacjach lub przedsiębiorstwach w sektorze publicznym i prywatnym; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by wraz z organizacjami pozarządowymi, partnerami społecznymi i organami ds. równości nasiliły istotne działania podnoszące świadomość w zakresie praw ofiar molestowania seksualnego i dyskryminacji ze względu na płeć; podkreśla, że istnieje pilna potrzeba, by państwa członkowskie, organizacje pracodawców i związki zawodowe propagowały wiedzę o molestowaniu seksualnym oraz by wspierały kobiety i zachęcały je do natychmiastowego zgłaszania incydentów tego rodzaju;

14. podkreśla znaczenie specjalnych szkoleń i kampanii szerzących wiedzę na temat istniejących formalnych procedur zgłaszania przypadków molestowania seksualnego w miejscu pracy i praw ofiar, co pozwoli egzekwować zasadę godności w miejscu pracy i promować jako normę podejście „zero tolerancji”;

Molestowanie seksualne w parlamentach, w tym w Parlamencie Europejskim

15. zdecydowanie potępia przypadki molestowania seksualnego, które zostały ujawnione w mediach, i wyraża silne poparcie dla ofiar molestowania i wykorzystywania seksualnego; podkreśla, że aby sprawa była traktowana z należytą powagą, istotne jest, aby instytucje UE zajęły zdecydowane stanowisko przeciwko każdej formie dyskryminacji ze względu na płeć lub wszelkim działaniom, które stanowią przeszkodę dla równości płci;

16. wzywa przewodniczącego Parlamentu i administrację Parlamentu:

– do pilnego i dogłębnego zbadania ostatnich doniesień medialnych dotyczących molestowania i wykorzystywania seksualnego w Parlamencie Europejskim, z poszanowaniem prywatności ofiar, do podzielenia się ustaleniami z posłami oraz do zaproponowania odpowiednich środków, aby zapobiec nowym przypadkom;

– do dokonania oceny i w razie konieczności zmiany składu właściwych organów w taki sposób, aby zapewnić niezależność i równowagę płci, a także do dalszego wzmacniania i wspierania działalności komitetu doradczego rozpatrującego skargi dotyczące molestowania w sprawach z udziałem akredytowanych asystentów parlamentarnych i posłów do Parlamentu, a także pracowniczego komitetu doradczego zajmującego się zapobieganiem molestowaniu pracowników Parlamentu, przy jednoczesnym uznaniu ich ważnej pracy;

– do zmiany ich regulaminów, aby we wszystkich komitetach doradczych ds. zapobiegania molestowaniu uwzględnić również stażystów i zwiększyć zainteresowanie wzmocnieniem ich pozytywnych działań, a także aby unikać konfliktów interesów dotyczących członków tych ważnych struktur komitetowych; do przeprowadzania postępowań wyjaśniających w

sprawie stwierdzonych przypadków, do prowadzenia poufnego chronologicznego rejestru przypadków oraz do przyjęcia najlepszych sposobów zapewnienia zerowej tolerancji na wszystkich szczeblach instytucji;

– do powołania grupy zadaniowej złożonej z niezależnych ekspertów upoważnionej do zbadania przypadków molestowania i wykorzystywania seksualnego w Parlamencie, która przeprowadzi ocenę obecnego parlamentarnego komitetu doradczego rozpatrującego skargi dotyczące molestowania w sprawach z udziałem akredytowanych asystentów parlamentarnych i posłów do Parlamentu oraz ocenę pracowniczego komitetu doradczego zajmującego się zapobieganiem molestowaniu pracowników Parlamentu i zaproponuje odpowiednie zmiany;

– do udzielania ofiarom pełnego wsparcia w postępowaniach prowadzonych w Parlamencie lub przez miejscową policję; do uruchomienia nadzwyczajnej ochrony lub w razie konieczności środków ochronnych oraz do stosowania w pełni art. 12a regulaminu pracowniczego, zapewniając, by przypadki były dokładnie badane oraz by stosowane były środki dyscyplinarne;

– do dopilnowania, aby wdrożony został solidny i skuteczny plan działań przeciwdziałających molestowaniu seksualnemu z myślą o zapobieganiu i wspieraniu oraz do wprowadzenia obowiązkowych szkoleń dla wszystkich pracowników i posłów na temat szacunku i godności w miejscu pracy, a tym samym zapewnienia, aby podejście „zero tolerancji” stało się normą; do pełnego zaangażowania się w kampanie informacyjne z udziałem wszystkich posłów i służb administracyjnych, ze szczególnym uwzględnieniem grup o najsłabszej pozycji, takich jak stażyści, akredytowani asystenci parlamentarni i pracownicy kontraktowi;

– do utworzenia dostosowanej do struktur Parlamentu, instytucjonalnej sieci zaufanych doradców udzielających wsparcia i porad ofiarom, co jest już praktykowane w Komisji;

17. wzywa wszystkich współpracowników, aby wspierali ofiary i zachęcali je do zabrania głosu i zgłaszania przypadków molestowania seksualnego w drodze udoskonalonych formalnych procedur w ramach administracji Parlamentu lub policji;

18. postanawia przyjąć wewnętrzne przepisy dotyczące informowania o nieprawidłowościach, aby chronić prawa i interesy demaskatorów oraz zapewnić odpowiednie środki zaradcze, jeżeli ze względu na ujawnienie nieprawidłowości nie są oni traktowani prawidłowo i sprawiedliwie;

19. zaleca, aby Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich co roku przekazywał parlamentarnej grupie wysokiego szczebla ds. równości płci i różnorodności dane dotyczące skarg w sprawie niewłaściwego administrowania w kwestiach równości płci w Parlamencie, przy odpowiednim poszanowaniu decyzji Parlamentu Europejskiego w sprawie postanowień i ogólnych warunków wykonywania zadań przez Rzecznika Praw Obywatelskich;

20. wzywa państwa członkowskie, aby zbadały przypadki molestowania i wykorzystywania seksualnego w parlamentach narodowych, podjęły aktywne działania w celu walki z tym

zjawiskiem oraz wdrożyły i odpowiednio egzekwowały politykę opartą na szacunku i godności w miejscu pracy w odniesieniu do posłów oraz pracowników; apeluje o monitorowanie wdrażania takiej polityki;

21. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia wsparcia i ochrony parlamentarzystom zaangażowanym w sferze publicznej, zwłaszcza tym, którzy doświadczają wykorzystywania seksualnego oraz tym, którym grozi się użyciem przemocy ze względu na płeć, w tym w internecie;

22. apeluje o zorganizowanie wymiany najlepszych praktyk na wszystkich szczeblach z innymi instytucjami i organizacjami, takimi jak UN Women, Rada Europy, instytucje UE i podmioty zaangażowane w promowanie równouprawnienia płci;

23. wzywa wszystkich polityków, by stanowili dla innych wzorzec odpowiedzialnego zachowania, jeśli chodzi o zapobieganie molestowaniu seksualnemu i zwalczanie go w parlamentach i poza nimi;

o

o o

24. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządom i parlamentom państw członkowskich oraz Zgromadzeniu Parlamentarnemu Rady Europy.